

Slava crescândă a soliei

21 iunie 2005

Gili Cârstea

Cunoașteți deja predicția Spiritului Profeției cu privire la soarta soliei îngerului al treilea: „Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890). Slavă Domnului că există oameni care iau în serios această avertizare, deși cea mai mare parte a bisericii dă impresia că înaintează în slava descrescândă a soliei. Treptat și imperceptibil, trăsăturile soliei aceluși înger par să se estompeze, în timp ce biserica se implică tot mai mult în proiecte de salvare a acestei lumi în ordinea ei prezentă.

Adevărul este că s-ar putea să avem așteptări exagerate de la acest popor al rămășiței, de care ne-am legat speranțele și viitorul. Istoria sacră nu oferă nici un caz în care o generație a poporului lui Dumnezeu a înaintat în slava crescândă a adevărului prezent, oricare a fost el atunci. Din contră, furia cu care au întâmpinat apariția unor noi raze de lumină a produs conflictul din toate cărțile profețiilor Bibliei, pe care îl studiem periodic la școala de sabat fără să învățăm nimic.

“Opoziția este partea tuturor aceluși pe care îi folosește Dumnezeu spre a prezenta adevăruri speciale pentru timpul lor... Astăzi există aceeași dispoziție de a accepta teoriile și tradițiile oamenilor în locul Cuvântului lui Dumnezeu ca și în secolele trecute. Cei care prezintă adevărul pentru acest timp nu trebuie să se aștepte să fie primiți mai bine decât reformatorii din trecut. Marea controversă dintre adevăr și eroare, dintre Hristos și Satana, va crește în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi... Formele opoziției față de adevăr se pot schimba, vrăjmășia ar putea fi mai puțin vizibilă, deoarece este mai subtilă; dar același antagonism există încă și se va manifesta până la sfârșitul timpului” (GC 143,144).

Zicala spune că un popor prevenit înseamnă un popor pregătit. De ce nu se discută în poporul nostru despre „același antagonism” față de solia 1888 în formele lui moderne? Cum se face că oameni cu nume din acest popor, din toate zonele, se împotrivesc soliei pe care „Domnul, în marea Sa îndurare,” ne-a trimis-o „prin frații Waggoner și Jones,” și în același timp declară că predicarea soliei îngerului al treilea este misiunea lor primară?

Singura explicație a acestei situații jenante se află în viziunea sorei White că refuzul de a înainta „în slava ei crescândă” ne va face să nu înțelegem solia îngerului al treilea.

Dezvoltarea ei într-o lumină care va lumina pământul este privită cu suspiciune, cu teamă, cu rezervă de marea majoritate a responsabililor bisericii. Și despre aceasta s-a vorbit direct și fără ocolișuri:

“În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH Extra, 22 decembrie 1980).

Solia îngerului al treilea a fost identificată ca fiind solia 1888. Ce ar însemna pentru biserică „înaintarea în slava ei crescândă”? Cum se dezvoltă o solie așa încât poporului să nu i se pară că ea devine o altă solie? Cum s-ar putea prezenta solia 1888 astfel ca ea să fie acceptată și predicată, și să continue să se dezvolte într-o mare strigare?

Am privit în trecut la ziua când solia sanctuarului s-a dezvoltat într-o mare lumină, când pilda a devenit Cuvântul întrupat. Taina lui Dumnezeu ascunsă în sanctuar urma să se descopere lui Israel, iar solia era adusă de cel mai autentic și veridic sol cu puțință, căruia noi cei de astăzi nu-i putem reproșa nimic – Fiul omului Cel plin de dragoste, răbdare și tact. Cum a înaintat poporul ales în slava crescândă a acelei solii? Răspunsul este evident pentru oricine. O minoritate neglijabilă a reușit să se desprindă de opinia populară despre sanctuar, dar națiunea și conducerea ei religioasă au rămas „la vechile hotare” până astăzi. Ei condamnă cu vehemență scrierile unora ca Matei, Marcu, Luca sau Ioan, și neagă inspirația lor sau faptul că ele ar oglindi realitatea istorică. Pentru ei, aceștia sunt eretici condamnați de cer, niște impostori amăgiți și duși de nas de un rabin isteț, și împotriva cărora biserica a luat măsurile corecte. Iar noi studiem scrierile lor și spunem că acesta este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, Scriptura, descoperirea adevărului divin.

Câți vor fi dispuși să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea, în ciuda opoziției, disprețului sau neglijenței instituționale? Marea strigare nu va fi o solie populară, așa cum ne-ar plăcea nouă:

„A sta în apărarea adevărului și neprihănirii când majoritatea ne părăsesc, a purta bătăliile Domnului când campionii sunt puțini – acesta va fi testul nostru” (RH 11 ianuarie 1887).

Ea scria acest lucru cu un an înainte de sesiunea de la Minneapolis, fără să bănuiască valoarea cuvintelor ei. Cât de puțini au fost campionii atunci când „tot universul” aștepta să vadă cum biserica onorează pe Dumnezeu și apreciază lumina care urma să lumineze tot pământul!

În ultima lucrare, campionii vor fi la fel de puțini – ceea ce nu înseamnă că pământul nu va fi luminat de slava lui Dumnezeu.